Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Jesu li izbori u Hrvatskoj praznik demokracije ili poligon za širenje histerije i kolektivne svađe !?

Mario Strinavić · Wednesday, January 8th, 2020

Za portal domoljubnog radija piše: Snježana Nemec

Godinama navučeni na neki
sado-mazo odnos sa državom i ovi predsjednički izbori, s naglaskom na drugi
krug koji je bio odlučujući pokazali su
psihološko stanje nacije koje se može u psihologiji okarakterizirati šizofrenim.
Na društvenim mrežama zastupali su se kandidati, postavljale njihove slike kao profilne, agresivno
se, kao nešto najnormalnije zabranjivalo da se iskaže svoje demokratsko pravo na mišljenje i na odabir. Ulazilo se u nevjerojatno nerazumne
rasprave, frcale su optužbe, neugodne i nepristojne riječi. Za svakog pojedinca ostali su bili „predmet za potrošnju," svatko je na
društvo gledao s točke interesa i zadovoljavanja svjega „ja". Tada je neminovno nastupio i „rat svih protiv
svih", i tada je to postaje loše za sve
nas. Stanje histerije gotovo se moglo

opipati i kako to već biva na društvenim mrežama zadnje rješenje nemoći i mržnje završilo je tisućama blokada. Na kraju, i sreća da je tako i da smo sakriveni iz optičkih vlakana, jer za ovakav vid komunikacije vrlo je tanka granica do fizičkog obračuna.

Ako bi se u takvom psihološkom stanju samo usudio argumentirano uključiti u rasprave, ulaziš u borbu sa samim sobom, a kao jedini svjedok ostane ti tvoj dvojnik, rođen iz tvog vlastitog mozga koji te stalno opominje da prema nekome ne napraviš ideološku nepodopštinu pa da taj agresivno i drsko skrši u tebi ono što ni cenzura ne bi mogla.

Ono što mi se čini najgorim od svega, nije čak ni sva ta histerija, u kojoj čovjek gubi kontrolu nad samim sobom već činjenica da se nitko neće zapitati što se to dogodilo, koliko sam ispravan u svemu, zašto sam dopustio da me se navuče na ovakvo raspoloženje. Uzroke bi mogli tražiti i našli bi ih no jedan od najvažnijih je da se na svaki mig odozgo, bio on izravan ili neizravan bacamo u vatru. Tada prestaje biti važno ono čemu čovjek stremi, već postaje važno koliko je oslobođen od utjecaja sa strane i sa kojom snagom ostvaruje svoju težnju, zasnovanu na sebi samom, ni od koga propisanu, ni od koga nametnutu i ničim sugeriranu, ili barem sa zdravim granicama, jer svi smo mi danas ovisni o nekome ili nečemu.

Jedan od razloga za ovakvo nekontolirano ponašanje je i činjenica da se danas sve razumno potlačuje, a ono individulano uzdiže do nebesa. Da se današnji individualizam sveo na egoizam, i ne polazi od toga da sreća pojedinca proizlazi iz opće sreće društva. Prvo vam se nametne individulanost, potom je usvojimo kao osobnu pobunu u ime instikta i individualne slobode protiv svega što je ustaljeno i nametnuto, a potom ne znamo kako izaći iz tog stanja. I sada, dok se ovo piše netko će si uzeti za pravo i reći- tko si ti i koga briga za tvoje mišljenje. Ovo je naravno čisti eufemizam koji bi bolno odudarao od komentara koji se mogu pročitati. To nije ništa drugo nego nepoštovanje, drskost, bez podloge i suludo suprotstavljanje i sukobljavanje sa zdravim razumom.

Sve navedeno čemu smo svjedočili uklapa se u ideološka kretanja u kojem ljudi danas toliko pričaju da termin slušatelja gotovo i da ne postoji. Danas je u toj bujici

riječi sadržano jedno bolesno dokazivanje i jedno ogromno i nekontrolirano JA, u kojem svako poštovanje prema drugome izostaje. Ljudi nezaustavljivo brbljaju, ulijeću u rasprave s nekakve samozvane pozicije autoriteta i sveznajućeg apsoluta, ne vodeći ni računa s kim razgovaraju. Svi sve znaju, svi su politolozi, ekonomisti, arhitekti, umjetnici, atomski fizilčari, ako zatreba. Ovakav vid ponašanja nije samo razerviran za društvene mreže, on je zastupljen i cjelokupnomm javnom životu pa i na jednoj kavi sa prijateljima ili poznanicima. Svi su znalci svega, a ne znaju ni osnove pravopisa. Čak i kad pređete preko ove činjenice i pokušate nešto reći ili barem staviti u realnu perspektivu vrlo brzo izgubite volju od te siline samodopadnosti, umišljenih veličina i iskrivljenih predodžbi o stvarnom stanju i samom sebi.

Ako se u svemu ovome osvrnemo na političku kulturu i socijalizaciju možemo zaključiti da je nismo naučili i da je ista jedan veliki nullus. To što nas nisu učili postaje nevažno, jer prošlo je i više nego dovoljno vremana da shvatimo kako se radi o kolektivnoj svijesti naroda, njegovog uvjerenja, vrijednosti i stavova prema politici. Dok ne promijenimo inidividualnu razinu svijesti nema ni kolektivne promjene, svidjelo se to nama ili ne. Sada kada su stvari zaokružene nakon izborne kampanje mnogi bi trebali naučiti, ponajprije o sebi. Prvo, za onoga tko zna sagledavati političku klimu do prije ovih izbora nema mjesta iznenađenju. Drugo, optuživati druge jer im niti jedan kandidat nije bila opcija, ne samo da je djetinjasto i glupo već govori o oduzimanju nečijeg prava na mišljenje. a time i na sam izbor. Htjeli bi promjene, ali da nismo okrznuti. Htjeli bi nešto, a ne znamo ni što. Još uvijek glasamo za manje zlo pa ako uistinu mislimo da je to normalno i da se tako manifestira neka promjena u gadnoj smo zabludi. Tresemo se i lomimo u paradigmama čim pokušamo izaći iz okvira svojih razmišljanja, a paradigme su podložne promjeni i kad se najžešće bore da ostanu na životu. Nesreća je što smo zavoljeli ovu svoju umnu mrtvaju, stanje bez mogućnosti pomaka i nećemo iz nje.

I u osnovi ovo je naš poraz, a ne poraz politike, jer na kaju shvatiš da i narod u samom sebi i svom dobru vidi svoje ciljeve, i ne smatra potrebnim da ga bilo kome prinosi žrtvu.

M.Strinavić

This entry was posted on Wednesday, January 8th, 2020 at 12:31 pm and is filed under Aktualno, Nekategorizirano You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your

own site.